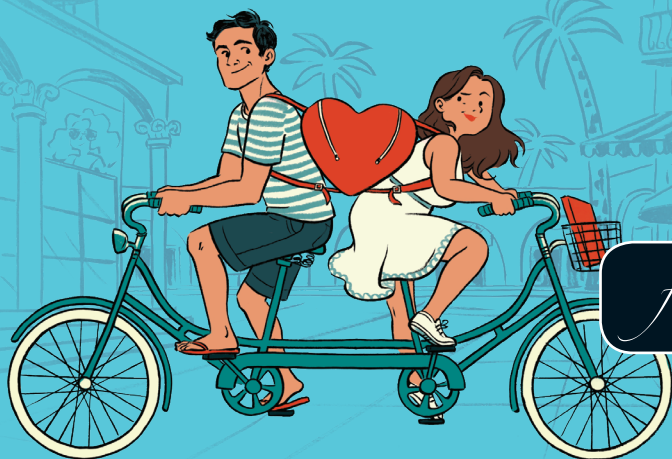

Szerelem, gyűlölet... vagy a végzet?

INSTANT KARMA MARISSA MEYER

*fine
selection*

#1 New York Times bestsellerszerző

INSTANT
KARMA
MARISSA
MEYER

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Apunak,
aki mindig zenével töltötte meg az otthonunkat*

Egy

Quint Erickson késik.
Már megint.

Nem is értem, miért lep meg. Nem is lep meg. Inkább az lepne meg, ha egyszer időben érkezne. De most komolyan! Pont ma? Pont ezen a napon?

Füstölögve ülök a közös padunknál, és a kiselőadáshoz készített, összehajtott poszteren dobolok. A tanterem ajtaja feletti órát lesem, de közben azzal is foglalkozom, hogy némán felmondjam magamnak az egész héten magolt szöveget.

A tengerpartjaink és a part menti vizek elképesztő lényeknek biztosítanak otthont. Gondolok itt a halakra, az emlősökre, a tengeri teknősökre és...

– A cápákra – mondja épp a táblánál Maya Livingstone – igencsak rájárt a rúd az elmúlt évtizedekben Hollywood miatt. Nem is olyan szörnyetegek, mint amilyennek az emberek beállítják őket!

– Arról nem is beszélve – teszi hozzá a párja, Ezra Kent –, hogy most akkor ki eszik meg kit? Mármin tudátok, hogy vannak, akik konkrétan *megeszik* a cápákat?

Maya homlokráncolva pillant rá.

– Leginkább az uszonyukat. Csak hogy tisztázzuk.

– Igen! Levest főznek belőle – magyaráz tovább Ezra. – A cápa-uszonyleves, hát, baromi ínycenc dolog, mert, tudjátok, *egyszerre* rágós és ropogós. Na erre varrjátok gombot! Én tőkre megkóstolnám.

Néhányan undorodva úgy tesznek, mintha öklendeznének, pedig elég egyértelmű, hogy Ezra erre a reakcióra hajtott. A többség EZ-nek¹ hívja, és bár korábban azt hittem, hogy a számtalan szexuális kalandjára utalnak ezzel, most már inkább úgy gondolom, hogy a folyamatos poénkodásai miatt becézik így. A tanárok már rájöttek, hogy nem szabad őket egymás mellé ültetni Quinttel.

– Nem ez a lényeg... – szólal meg ismét Maya, hogy visszaterelje a szót a kiselőadás témájára.

Hosszan beszél arról, hogy milyen rémes módszerekkel vadásszák le a cápákat és vágják le az uszonyaikat, hogy aztán visszaeresszék őket a vízbe. Az uszonyaik nélkül lesüllyednek az óceán fenekére, és vagy megfulladnak, vagy felfalják őket más ragadozók.

Mindenki grimaszol.

– Aztán levest főznek belőlük! – teszi hozzá Ezra, hátha valaki véletlenül lemaradt, amikor korábban megemlítette.

Eltelik még egy perc. Belülről az arcomba harapok, próbálom csillapítani az idegességemet. Ugyanaz a frusztrált panaszáradat ismétlődik a fejemben, ebben a tanévben már a nyolcmilliomodik alkalommal.

Quint. Erickson. A. Legrémesebb.

Tegnap még emlékeztettem is. Ne felejtsd el, Quint, hogy holnap lesz a kiselőadás! Te hozod a kinyomtatott beadandót. Segítened kell a bevezetőben. Úgyhogy könyörögve kérlek, csak most az egyszer ne késs el!

Hogy mit felelt?

¹ Az EZ az *easy* szó rövidítése, többek között jelenthet könnyen kaphatót, vagy utalhat lazaságra, jófejségre is.

Megvonta a vállát.

Sok dolgom van, Prudence. Igyekezni fogok.

Hát persze. Mert olyan sok dolga lehet kedden reggel fél kilenc előtt.

Tudom, hogy egyedül is menni fog a bevezető. Végül is nélküle gyakoroltam. De neki kellene hoznia a kinyomtatott beadandót. A beadandót, amit a többiek bámulhatnak, míg én beszélek. A beadandót, aminek köszönhetően nem *rám* függesztenék az unott, közönyös tekintetüket.

A többiek fél szívvel tapsolni kezdenek, mire felkapom a fejemet. Én is összeütöm a tenyeremet, egyszer, majd még egyszer, aztán visszaeresztem a kezemet a padra. Maya és Ezra összeszedi a prezentációs segédleteit. Az első sorban ülő Jude-ra pillantok, és bár csak a feje tetejét látom, tudom, hogy egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Mayáról azóta, hogy a lány felállt, és nem is fogja, amíg vissza nem ül. Aztán kénytelen lesz vagy másfelé nézni, vagy megkockáztatni, hogy felfigyelnek a bámulására. Imádom a bátyámat, de az elmúlt években már nyilvánvalóvá vált, hogy ötödikes korunk óta bele van zúgva Maya Livingstone-ba, és – hogy őszinte legyek – kezd egy kicsit reménytelennek tűnni a dolog.

Együttérzek Jude-dal. Tényleg. Hiszen mégiscsak *Maya Livingstone-ról* van szó. Gyakorlatilag az egész második évfolyam bele van zúgva. De ismerem a bátyámat. Sosem fogja összeszedni a bátorságát, hogy randira hívja.

Így hát reménytelen az egész.

Szerencsétlen Jude!

De vissza ahhoz, *én* milyen szerencsétlen vagyok! Maya és Ezra visszaül a helyére, Quint pedig továbbra sincs sehoh. Ahogy a kinyomtatott anyagok sem, amiket neki kellett volna magával hoznia.

Kétségbeesésemben kihalászom a vörös rúzsomat a táskámból, és gyorsan felviszek belőle egy újabb réteget, csak a biztonság kedvéért, hátha az előző lekopott már azóta, hogy az óra előtt magamra kentem. Nem szeretem erősen sminkelni magamat, de egy merész rúzs rengeteget dob az önbizalmamon. Az az én páncélom. A fegyverem.

Menni fog! – biztatom magamat. – *Minek ide Quint?*

A szívem már dübörög a mellkasomban. Kezdem kapkodni a levegőt. Visszadugom a rúzsot a táskámba, és felkapom a sűgókártyáimat. Kétlem, hogy szükségem lesz rájuk. Annyiszor elgyakoroltam már a kiselőadás szövegét, hogy álmomban is élőhelyekről és környezetvédelemről beszélek. De a tény, hogy a kezemben van a jegyzetem, csillapítja majd valamelyest az idegességemet.

Legalábbis feltételezem, hogy így lesz. Nagyon remélem, hogy így lesz.

Egészen addig, amíg el nem kezdek attól rettegni, hogy az izzadó tenyeremben elmosódik a tinta, olvashatatlaná válik minden. Ettől a gondolattól magasabb fokozatra kapcsolnak az idegeim.

– És akkor jöhet is az utolsó előadás ebben az évben – szólal meg Mr. Chavez, és már-már együttérző pillantást vet rám. – Sajnálom, Prudence! Addig húztuk, ameddig csak lehetett. Talán Quint is ideér majd közben.

Mosolyt kényszeríték magamra.

– Semmi gond. Amúgy is főleg én beszéltem volna.

Nagyon is gond! De most már nincs mit tenni.

Lassan állok fel, a zsebembe dugom a jegyzeteimet, és felemelem a kiselőadáshoz készített posztert meg az ajándékokkal teli vászontáskát. Remeg a kezem. Megállok, épp csak annyi időre, hogy az összes levegőt kifújjam a tüdőmből, összeszorítsam a szememet,

és elismételjem magamban a mantrát, amivel lelket szoktam önteni saját magamba, ha ki kell állni mások elé.

Tíz perc az életedből, Prudence, aztán vége, és továbbléphetsz. Csak tíz perc. Menni fog!

Kinyitom a szememet, kihúzom magamat, és előremegyek a teremben.

Nem az, hogy egyáltalán ne tudnék mások előtt beszélni. Ami azt illeti, szerintem egészen jól megy, ha már egyszer belekezdtem. Tudom, hogyan beszéljek úgy, hogy mindenki meghallja. Mindig orrvérzésig gyakorlom a beszédemet, úgyhogy nem akadok meg, és keményen dolgozom, hogy lendületes és szórakoztató legyen az előadásom.

Csak a kezdés előtti pillanatok a rémesek. Mindig attól félek, hogy valami rosszul sül majd el. Kiürül az agyam, és mindent elfelejtetek. Izzadni kezdek. Elvörösödöm. Elájulok.

De amint belekezdek, általában rendben megy a dolog. Csak el kell kezdenem... aztán kettőt pislogok, és már vége is az egésznek. És utána azt fogom hallgatni, amit minden egyes alkalommal: *Hű, Prudence! Mintha erre születnél volna! Olyan jó előadó vagy! Ügyes voltál!*

Gyógyír zaklatott lelkemnek.

Legalábbis a tanárok mindig ilyesmiket mondanak. A többi diák szinte sosem figyel oda.

Ami részemről tökéletesen rendben is van így.

Beletelik egy kis időbe, hogy mindent kipakoljak, felállítom a posztert a táblafilctartóra, félreteszem a meglepetésekkel teli vászontáskát. Aztán közelebb húzom az óra előtt betolt kocsit, rajta a kék lepellel.

Az egyik kezemben a kártyáim vannak, a másikkal pedig felkapom a pálcát, amivel Mr. Chavez szokta mutogatni a fontosabb részeket PowerPoint-diákon.

A többiekre mosolygok.

Próbálok Jude szemébe nézni, de épp a vázlatfüzetébe firkálgat, nem veszi az adást.

A mindenit, tesó! Kösz a támogatást!

A többiek bambulva engem néznek, jó, hogy el nem alszanak az unalomtól.

Összerándul a gyomrom.

Csak kezd el!

Tíz perc az egész!

Minden rendben lesz!

Nagy levegőt veszek.

– Elvileg lett volna nyomtatott verzió is, amit nézhetek – kezdek bele. Magasra szökik a hangom, úgyhogy gyorsan elhallgatok és megköszörülöm a torkomat, csak aztán folytatom. – Hogy tudjátok követni az előadást. De Quintnek kellett volna elhoznia őket, és... ő nincs itt.

A fogamat csikorgatom. Szeretném elpanaszolni, hogy mennyire igazságtalan ez az egész. Mindenki másnak eljött a párja! Az enyém meg ennyire sem volt képes.

– Na mindegy! – folytatom, és drámai mozdulattal meglendítem a pálcát. – Azért lássuk!

A poszterem elé lépek, és gyorsan beszívom a levegőt.

Csak kezd el!

Sugárzó arckifejezéssel belekezek a begyakorolt bevezetőmbé.

– Az egyik, amit Mr. Chavez remek oktatói munkájának köszönhetően megtanultunk tengerbiológiából – hallgatok el röviden, hogy lelkesen a tanárra mutassak, aki jóval kevesebb izgalommal mutat vissza rám –, az az, hogy milyen szerencsések vagyunk mi itt, Fortuna Beachen, hogy ilyen csodás tengeri élővilág vesz körbe

bennünket. A tengerpartjaink és a part menti vizek elképesztő lényeknek biztosítanak otthont. Gondolok itt a halakra, az emlősökre, a tengeri teknősökre és a cápákra...

– A cápák is halak – veti közbe Maya.

Megfeszülök, és lesújtó pillantást lövellek felé. Semmi sem viszi félre úgy a jól begyakorolt előadást, mint egy felesleges közbevágás.

A közbevágások az ellenségeim.

Ismét mosolyt kényszeríték magamra. Szívem szerint újrakezdeném, de nagy nehezen folytatom. *Gondolok itt a halakra, az emlősökre, a tengeri teknősökre és a cápákra...*

– És persze az Orange Bay-i planktonok és növények változatos ökoszisztémájára. Ezek a természeti adottságok kincset érnek, és kötelességünk, hogy amellett, hogy kiélvezzük, meg is védjük őket. Éppen ezért döntöttünk úgy Quinttel, hogy a féléves projektünkben egy fontos témával... – hatásszünetet tartok – ...a tengeri élővilág ökoturizmussal történő megóvásával foglalkozunk!

Elegáns mozdulattal megragadom a kék anyagot, és lerántom a kocsiról, felfedve a Fortuna Beach-i turizmus központjaként szolgáló, a tengerparttal és a sétánnyal párhuzamosan futó fűtca kézzel készített makettjét.

Képtelen vagyok megállni, körbepillantok, hogyan reagálnak rá az osztálytársaim. Az első sorokban ülők közül páran a nyakukat nyújtogatják, de a többség üveges tekintettel bámul kifelé a napsütötte ablakokon, vagy próbál észrevétlen üzeneteket írogatni a telefonján a pad alatt.

Legalább Mr. Chavez érdeklődését felkeltem, ő kíváncsian tanulmányozza a makettet. És Jude is felnézett időközben, ő pontosan tudja, hogy hosszú, fárasztó órákat töltöttem a prezentációra való

felkészüléssel. A szemembe néz, és lopva, de bátorítóan feltartja a hüvelykujját.

A kocsi mögé lépek, hogy a makett fölé hajolva rámutathassak a legérdekesebb részletekre. Mostanra már előtött az adrenalin, nem érzem úgy, hogy mindjárt összeesem kétségbeesésemben. Tele vagyok energiával.

– A turizmus új központja az Orange Bay-i Üdülő és Fürdő lesz, ahová kifinomult vendégeket várunk. Olyan látogatókat, akik értékeli a luxust, kalandokra vágyanak, de... a fenébe is! – Pimaszul csettintek egyet. – Szeretnék megóvni a környezetünket. – Megérintem a sokemeletes épületet. – Az újrashasznosított építőanyagok és a számtalan víz- és energiatakarékos megoldás miatt mindenki odáig lesz ezért az üdülőért. De a turisták nem csak aludni jönnek majd ide. Fel is fedeznék a környéket. Éppen ezért Fortuna Beachnek új elektromosbicikli-kölcsönzőkre lesz szüksége a sétány mindkét végén – kocogtatom meg a pálcával a kis bicikliállomásokat –, és elektromos csónakokra is, amelyekkel közvetlenül az üdülő privát kikötőjéből indulhatnak útnak. – *Kopp.* – Ami pedig igazán vonzónak bizonyul majd a vendégkör számára, ami igazán kiemeli majd Fortuna Beachet az ökoturizmus kedvelői számára...

Kivágódik a tanterem ajtaja, nagyot csattan a falon.

Összerezzenek.

– Bocsi, Mr. C! – csendül a hang, amitől égnek áll a szőr a hátamon.

A meglepettségem elpárolog, alig tudom visszafojtani a haragomat.

A pálcát szorongatva Quint Ericksonra nézek. A padok között sétál, belecsap Ezra kezébe, mindennap így köszönnek egymásnak.

Azt kívánom, bár megállt volna elől, és *nekem* akart volna pacsit adni. Tökéletes lehetőség lett volna, hogy rácsapjak a pálcával.

A fogamat csikorgatva, homlokráncolva figyelem, ahogy elér a hátsó sorok egyikében álló közös padunkig, és ledobja rá a táskáját. A cipzár olyan hangos, akár egy sugárhajtómű. Füttyörészve – *füttyörészve!* – turkál a papírok, a könyvek, a tollak és a kilenc hónapnyi kacat között, amit a táskájában tart.

Várom. Valaki köhint egyet. A szemem sarkából látom, hogy Jude mocorog, helyettem is kínosan érzi magát. De én valamiért egyáltalán nem érzem magamat kínosan. Máskor egy ilyen mértékű félbeszakítástól teljesen zavarba jönnék, de most túlságosan lefoglal, hogy a pálcát szorongassam, Quint nyakát képzelve a helyére. Nem számít a kínos csend, egész nap képes lennék itt ácsorogni, azt várva, hogy Quint végre felfogja, milyen otrombán félbeszakította a kiselőadást.

Végtelenül frusztrál, hogy szemlátomást fogalma sincs erről. Sem arról, mennyire felbosszantott. Hogy épp az előadásunk kellős közepén szakított félbe. Hogy milyen kínos csend telepedett ránk. Lehet, hogy azt sem tudja, mit jelent a *kínos* szó.

– Megvan! – jelenti ki diadalittasan, és előhúz egy neonzöld mappát a táskájából.

Még a terem végéből is látom, hogy az egyik sarka meghajlott. Kinyitja, elkezdi kiszedegetni belőle a beadandót. Nem látom, hány oldal. Három vagy négy, valószínűleg kétoldalas, mert mégis ki pazarolná a papírt egy környezetvédelemről szóló előadásnál?

Legalábbis nagyon ajánlom neki, hogy kétoldalas legyen a nyomtatás.

Quint kiosztja a beadandót – összetűzött lapokat az osztálytársainknak és egy háromgyűrűs mappát Mr. Chaveznek. Nem olyan

hatékonyan csinálja, mint ahogy én tenném, odaadni az első diáknak, hogy vegyen egyet, és adja tovább, minden biztonnyal azért, mert Quint a lehető legkevésbé hatékony ember ezen a bolygón. Nem, ő végigsétál a padok közt, egyesével osztja ki őket. Vigyorog. Visszavigyorognak rá. Akár politikus is lehetne belőle, elbűvölné a népeket a fesztelen járásával meg a kedélyes mosolyával. Az egyik lány még a szempilláit is rebegetti, miközben elveszi tőle a papírt, fölöttölesen motyogja, hogy: *Köszí, Quint!*

Elfehérédtek az ujjperceim a pálca körül. Elképzelem, hogy Quint beveri a lábujját az egyik pad lábába, vagy megcsúszik valamilyen kiömlött vegyszeren, és kimegy a bokája. Sőt, ennél is jobb, elképzelem, hogy hanyagságában és sietségében rossz mappát kapott fel, és most harminckét szenvedéllyel teli szerelmes levelet oszt ki, amit az igazgatónőnek, Mrs. Jenkinsnek írt. Azért *ezt* még Quint is kínosnak érezné!

Persze semmi ilyesmi nem történik. A kozmikus igazságszolgáltatásról szóló álmaim sosem válnak valóra. De legalább lehiggadok valamennyire, mire Quint a tanterem elejébe ér, és végre hajlandó rám nézni. Azonnal megváltozik, védekező üzemmódba kapcsol, felszege az állát, elsötétedik a szeme, ahogy ráhangolódunk a csatára. Valami azt súgja, hogy amióta belépett a terembe, erre a pillanatra készült. Nem csoda, hogy szép komótosan osztotta ki a papírokat.

Mosolyogni próbálok, de inkább vicsor lesz belőle.

– Úgy örülök, hogy ideértél!

Megrándul az állkapcsa.

– A világért sem hagynám ki, drága párom!

A maketre néz, és egy pillanatra meglepettség ül ki az arcára. Talán még lenyűgözőnek is tartja.

Ahogyannak lennie is kell! Lenyűgözőnek tartja, és szégyenkezik, hogy most látja először.

– Szép makett – motyogja, elfoglalva a helyét a miniatúr főutca másik oldalán. – Látom, a rehabilitációs központot, amit javasoltam, kihagytad, de...

– Talán ha több segítségem lett volna, akkor befértek volna az ilyen extra igények is!

Quint halkán felnyög.

– Az, hogy gondoskodunk a turizmus és a fogyasztói társadalom miatt megsérült állatokról, nem...

Mr. Chavez hangosan az öklébe köhög, félbeszakítva a haragos kifakadást. Elcsigázott pillantást vet kettőnkre.

– Két nap, srácok! Szó szerint két napig kell már csak elviselniük egymás társaságát. Át tudjuk vészelné az előadást anélkül, hogy vér folyna?

– Természetesen, Mr. Chavez – vágom rá, miközben Quint azt feleli:

– Bocsi, Mr. C!

Quintre pillantok.

– Folytassam, vagy szeretnél hozzátenni valamit?

Quint gúnyosan meghajol, széles mozdulattal int felém.

– Tiéd a terep – feleli, majd halkán hozzát teszi: – Nem mintha hajlandó lennél bárkivel is megosztani.

Az első sorban ülők közül meghallják néhányan, felnevetnek. Ó, igen, Quint született humorista! Legközelebb próbáljatok meg *ti* együtt dolgozni vele, aztán majd meglátjátok, milyen vicces fiú!

Elvicsorodom.

De aztán, ahogy visszafordulok az előadáshoz készített poszterhez, kiürül az agyam.

Hol is tartottam?

Jaj, ne! *Jaj, ne!*

Hát megtörtént. A legrosszabb rémálmom. Tudtam, hogy meg fog történni. Tudtam, hogy mindent elfelejtek!

Ahogy azt is tudom, hogy az egész Quint hibája.

Kétségbeesve előhúzom a sűgőkártyáimat, egy kézzel keresgélek köztük. *Üdülő és fürdő... elektromosbicikli-kölcsönző...* Néhány kártya a földre esik. Hirtelen olyan forró az arcom, akár egy tűzhely főzőlapja.

Quint lehajol, felveszi az elejtett kártyákat. Dübörgő szívvel kikapom a kezéből. Érzem, hogy mindenki engem figyel.

Gyűlölöm Quintet. Egyedül magával törődik, senki mással. Folyton elkésik. Sosem tesz semmi hasznosat.

– Esetleg szólhatok én pár szót – ajánlja fel.

– Nem kell! – torkolom le.

– Jól van, oké. – Védekezően felemeli a kezét. – Csak felvettem.

Végül is az én prezentációm is.

Hát persze. Mert *annyira* sokat segített a felkészülésben.

– Mi emeli ki igazán Fortuna Beachet? – suttogja Jude.

Dermedten nézek rá, éppolyan hálás vagyok a segítségéért, mint amennyire haragszom Quintre. Jude megint feltartja a hüvelykujját, és talán működésbe lép az ikertelepátánk, mert biztos vagyok benne, hogy hallom a biztató szavait. *Menni fog, Pru! Nyugodj meg!*

Alábbhagy az idegességem. Milliomodik alkalommal is azon törom a fejem, ugyan miért kellett Mr. Chaveznek az általa kijelölt párral kínozni bennünket, amikor Jude-dal remek csapatot alkotunk. A középiskola második éve sétagalopp lett volna, ha nincs a tengerbiológia meg Quint Erickson.

Kettő

*K*öszí, tátogom Jude-nak, letéve a jegyzeteimet. Csak az emlékeztető kellett, és már be is ugranak a szavak. Folytatom az előadásomat, próbálok ügyet sem vetni Quint jelenlétére. Legalább négyen a kiosztott papírokra figyelnek, úgyhogy nem bámul már *mindenki* engem.

– Ahogyan azt már említettem, ami igazán vonzónak bizonyul majd az új, lelkes ökoturisták számára, az a különféle események és kalandok fenomenális választéka lesz. A látogatók privát parti-tengeralattjárókon merülhetnek az óceán fenekére. Kajaktúrán vehetnek részt az Adelai-szigeten, ahol megjelölhetnek, nyomon követhetnek, sőt még akár el is nevezhetnek egy fókát. És a személyes kedvencem az, hogy hetente hatalmas bulikat csapnánk a parton.

Néhány üveges tekintetű osztálytársam erre már felfigyel. Ezra még ujjong is. Hát persze.

Lelkesen beszélek tovább.

– Bizony! Fortuna Beach hamarosan a rendszeres tengerparti hepajokról lesz híres, ahol fenntartható forrásból származó tengeri fogásokat és bioelőételeket falatozhat az ember, miközben a hozzá hasonló ökoturistákkal barátkozhat. És hogy mi a legjobb az egészben? Érkezőkor mindenki kap egy szemeteszákot meg egy

szemétszedőt, és az este végén, miután megtöltötték a parton összeszedett szeméttel, becserélhetik egy többször használatos vászontáskára, tele különleges ajándékokkal. Olyasmikkel, mint... – leteszem a pálcát, és a földön lévő táskáért nyúlok – BPA-mentes alumíniumkulacs! – Előhúzom a kulacsot, és a diákok közé hajítom. A döbbsent Joseph épphogy csak elkapja. – Bambusz étkezéslet, amit bárhová magaddal vihetsz! Újrahasznosított anyagokból készült napló! Műanyag csomagolás nélküli samponszappan!

Egyesével széthajigálom az ajándékokat. Az osztálytársaim most már határozottan figyelnek.

Amint elfogynak az ajándékok, összegyűröm a vászontáskát, és Mr. Chavez felé hajítom, de félútig jut. Ezra elkapja a levegőben. Kezdenek felfigyelni rá, hogy mindegyik ajándékon az új logó és szlogen van, amit én találtam ki.

FORTUNA BEACH: BARÁTSÁGOS KÖRNYEZET KÖRNYEZETBARÁTOKNAK!

– Minderről és a további ötletekről részletesen olvashattok a beadandónkban – összegzem a legközelebbi padon lévő összetűzött papírokra intve. – Legalábbis feltételezem, hogy így van. Nem láttam őket, és valami azt súgja, hogy az óra előtt tíz perccel készültek el.

Mézesmázosan Quintre mosolygok.

Feszültek a vonásai. Bosszúsak, de egy kicsit önelégültek is.

– Ezt már sosem tudod meg.

A megjegyzéstől bizonytalanság fut végig a gerincemen, nyilván ez is volt vele a célja. Hiszen az én nevem is ott díszel a papíron. Pontosan tudja, hogy megőrjít, hogy nem tudom, mi áll a beadandóban, hogy jó-e.

– Még mielőtt pontot tennénk az előadás végére – fordulok vissza az osztályhoz –, szeretnénk megköszönni Mr. Chaveznek, hogy

ennyit tanított nekünk a világnak erről a lenyűgöző csücskéről, ahol élünk, és az elképesztő tengeri élővilágról és ökoszisztémákról, amelyek gyakorlatilag a hátsó kertünkben találhatóak. Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de *én* szeretnék a megoldás része lenni, megvédeni és fenntartani az óceánokat, hogy a gyerekeink és az unokáink is élvezhessék. És milyen szerencse, hogy azt hiszem, sikerült is bizonyítanunk, azzal, hogy a zöld utat választjuk, Fortuna Beachnek kijuthat a *zöldhasúból* is! – Összedörgölöm az ujjaimat, mintha egy rakás pénzt tartanék a kezemben. Elmondtam Quintnek, hogyan akarom zárni az előadást. Neki is ugyanezt kellett volna mondania velem együtt, de természetesen nem teszi. Még arra sem képes, hogy feltartsa a képzeletbeli pénzt. – Köszönjük a figyelmet!

Az osztály tapsolni kezd, de Quint előrelép, feltartja a kezét.

– Szeretnék hozzátenni még valamit!

Elkämpicsorodom.

– Muszáj?

Gúnyosan elvigyorodik, aztán hátat fordít nekem.

– A fenntarthatóság és a turizmus általában nem jár kéz a kézben.

A repülőgépek iszonyúan szennyeznek a környezetet, és az emberek rendszerint több szemetet termelnek utazás közben, mint amikor otthon maradnak. Mindezek ellenére a turizmus jót tesz a helyi gazdaságnak, és hát beszüntetni nem lehet. Persze, szeretnénk, ha Fortuna Beach híres lenne a vendégszeretetéről, de az is fontos, hogy az élővilágról is gondoskodjunk.

Felsóhajtok. Hát nem ezt mondtam én is?

– Ha megnézik az előttetek lévő beadandót – folytatja Quint –, bár persze biztos vagyok benne, hogy Mr. Chavezen kívül senki sem fogja végigolvasni, akkor láthatjátok, hogy az egyik legfontosabb

javaslatunk a Fortuna Beach-i Tengeri Állatok Menhelyének fő turistalátványossággá változtatása.

Minden önuralmamra szükségem van, hogy ne kezdjem el a szememet forgatni. Egész évben ezt a rehabilitációs központ ötletet nyomta. De ki akarja azzal tölteni a nyaralását, hogy alultáplált delfineket néz száralmas kis medencékben, amikor úszni is mehet a delfinekkal az öbölben?

– Ahhoz, hogy az emberek megértsék, milyen hatással vannak a környezetünkre, a saját szemükkel kell látniuk a tetteik következményeit, és éppen ezért úgy véljük... – Elhallgat. – *Úgy vélem*, hogy az ökoturizmussal kapcsolatos terveinknek az oktatásra és az önkéntességre kellene fókuszálnia. A beadandóban mindez részletesebben benne van. Köszönöm.

Rám pillant. Megvetően nézünk egymásra.

De... ennyi. Vége. Végre végeztünk ezzel az iszonyú, lélekromboló feladattal.

Szabad vagyok.

– Köszönjük, Mr. Erickson, Miss Barnett! – Mr. Chavez Quint beadandóját lapozgatja, és önkéntelenül is felmerül bennem, vajon szerepel-e benne bármi az *én* ötleteimből. Az üdülő, a biciklik, a tengerparti bulik? – Szerintem elég egyértelmű, de csak a rend kedvéért, elmondanák, hogy pontosan mennyiben járultak hozzá a beadandóhoz?

– Én csináltam a makettet – felelem –, a prezentációs posztert, én terveztem és rendeltem meg a környezetbarát árukat. Továbbá gyakorlatilag én irányítottam a projekt munkát is.

Quint felhorkant.

Mr. Chavez felvonja a szemöldökét.

– Nem ért egyet, Mr. Erickson?

– Jaj, dehogynem! – bólogat hevesen. – Határozottan ő irányított. Mást sem csinált, csak irányított!

Megfeszülök. Érzem a nyelvem hegyén a választ: *Valakinek muszáj volt! Nem mintha te a kezébe vetted volna az irányítást, hogy megcsináld ezt az egészet!* De még mielőtt kibukhatnának belőlem a szavak, Mr. Chavez azt kérdezi:

– És ön írta a beadandót?

– Igen, uram – válaszolja Quint. – És a fotókról is én gondoskodtam.

A tanár hümmög, mintha ez egy érdekes információ lenne, de én kiábrándultan elhúzom a számat. Ő gondoskodott a fotókról? Hát bocss, de egy másodikos is ki tud vágni képeket a *National Geographic* magazinból, hogy aztán felragassza őket egy poszterre!

– Remek. Köszönöm mindkettejüknek!

Megindulunk vissza a padunkhoz, mindketten másik útvonalon, de Mr. Chavez megállít.

– Prudence? Hagyja itt a pálcát, jó? Az hiányozna csak, hogy Mr. Ericksonban végezze, főleg ilyen közel az év végéhez.

Az osztály felnevet, én pedig visszaviszem a pálcát a terem elejébe, hogy a táblafilctartóra tegyem, és próbálok nem szégyenkezni. Most, hogy szabad a kezem, megragadom a makettet, és visszacipelem magammal az asztalhoz.

Quint az állát a tenyerébe támasztva ül, eltakarja a száját, úgy nézi, hogyan közeledem. Pontosabban a makettet nézi. Bár tudnék olvasni az arcában! Bár látnám a büntudatot, hiszen az égvilágon semmit sem segített a projektnek ebben a részében! Vagy legalább érezné kínosan magát, amiért elkésett, pont az év legfontosabb napján, magamra hagyva, hogy birkózzak meg egyedül a feladattal.

Még az is jólesne, ha szégyenkezne, amiért az én munkám túlszárnyalta az övét. Vagy legalább értékelné, hogy egész évben én csináltam az elméletileg párban végzendő munka oroszlánrészét.

Leteszem a makettet, és leülök. A székünk a pad két végébe van húzva, ösztönösen a lehető legnagyobb távolságot tartjuk. Hónapok óta csupa kék-zöld folt a combom, mert így az asztal lábának nyomódik.

Quint elszakítja a tekintetét a maketről.

– Azt hittem, abban maradtunk, hogy nem lesznek hajóutak az Adelaira, tekintve, hogy megzavarhatják az elefántfóka-állományt.

Végig Mr. Chavezt figyelem, aki elfoglalja a helyét a terem elejében.

– Ha azt akarod, hogy az emberek törődjenek az elefántfókákkal, akkor meg kell mutatnod nekik az elefántfókákat. És nem a félholt példányokat, amiket üvegből kell etetni a vizsgáloasztalon.

Quint szólásra nyitja a száját, és érzem, hogy ki fog törni belőle a válasz. Felkészülök, hogy letorkoljam őt, bármiféle ostoba megjegyzést akar is tenni. Ismét kezdek dühbe gurulni. Legszívesebben sikítanék. *Nem tudtál volna ideérni? Csak. Most. Az. Egyszer.*

De Quint visszafogja magát, a fejét rázza, úgyhogy én is elfojtom a haragomat.

Csend telepszik ránk. A makett közöttünk pihen, az egyik összetűzött beadandó a kezem ügyében van, de nem vagyok hajlandó magam elé húzni. A címlapot így is látom. Legalább megtartotta a címet, amiben megegyeztünk: „Fortuna Beach megóvása ökoturizmus segítségével”, Prudence Barnett és Quint Erickson beadandója. Tengerbiológia, Mr. Chavez. A nevünk alatt egy szívszaggató fotó valamilyen tengeri állatról, egy vidra lehet, vagy oroszlánfóka, esetleg egy rendes fóka, sosem tudom őket megkülönböztetni.

Beletekeredett egy horgászsinórba, olyan, mint valami múmia, mély sebek szabdalják a nyakát, az uszonyait. A legtragikusabb pillantással néz a kamerába, amit valaha láttam.

Nagyot nyelek. Erős érzelmeket vált ki a kép, ezt el kell ismernem.

– Látom, az én nevemet raktad előre – szólalok meg.

Sokszor nem értem, miért mondom Quintnek azt, amit. Van benne valami, amitől szó szerint képtelen vagyok befogni a számat. Mintha mindig lenne egy újabb töltény, amit elhasználhatok, és nem is fogom vissza magamat.

– Ha hiszed, ha nem, tudom, hogyan kell ábécésorrendbe rakni a neveket – motyogja. – Mégiscsak elvégeztem az óvodát.

– Döbbenet – vágok vissza.

Quint felsóhajt.

Mr. Chavez befejezi a jegyzetelést, és az osztályra mosolyog.

– Köszönöm a fantasztikus előadásokat! Lenyűgöző, milyen keményen dolgoztak idén, és mennyire kreatívak voltak! Holnap kiosztom a jegyeket. Kérem, adják előre az év végi beadandójukat!

Székcsikorgás, papírzörgés hallatszik, ahogy az osztálytársaink elkezdene a táskájukban turkálni. Várakozásteljesen Quintre pillantok.

Zavarodottan néz rám vissza.

Felvonom a szemöldökömet.

Elkerekedik a szeme.

– Ó! – Közelebb húzza a táskáját, turkálni kezd a káoszban. – Teljesen kiment a fejemből.

Ki gondolta volna!

– Elfelejtetted elhozni? – kérdezem. – Vagy elfelejtetted *megcsinálni?*

Quint grimaszolva megdermed.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mindkettő?

A szememet forgatom, ő pedig felemeli a kezét, a pillanatnyi szégyene már párologóban.

– Ki ne mondd!

– Mégis mit? – kérdezem, pedig egy rakás szó kavarog a fejemben, köztük az *inkompetens*, a *lusta* és a *szerencsétlen*.

– Beszélek Mr. Chavezzel – mondja. – Megmondom neki, hogy az én hibám, hogy ma este elküldöm neki e-mailben a beadandót...

– Ne törd magad!

Kinyitom a biológiamappámat, a lapok tetején ott a rendezetten gépelt beadandó egy extra környezetszennyezési kördiagrammal. Előrehajolok, és előreadom.

Amikor visszanézek, Quint... dühösnek tűnik?

– Mi van? – kérdezem.

A beadandóra mutat, ami már el is tűnt a többi papír között.

– Nem bíztál bennem annyira, hogy elhidd, megcsinálom?

Felé fordulok.

– Joggal!

– Mi van azzal, hogy egy csapat vagyunk? Talán emlékeztethetél volna, ahelyett, hogy megírod te magad! Megcsináltam volna.

– Nem az én dolgom, hogy emlékeztesselek a házi feladatodra. Vagy arra, hogy időben ideérj az órára.

– De hát...

Frusztráltan felemelem a kezemet, félbeszakítom.

– Mindegy! Nem számít. Inkább adjunk hálát az égnek, hogy többé nem kell *összedolgoznunk!*

Torokhangot hallat, és bár úgy sejtem, egyetért, mégis elvörösödöm a méregtől. Egész évben én dolgoztam kettőnk helyett, sokkal